

Proloog - September

Nadine staart in de loop van het pistool. Ze kan haar blik niet afwenden, hoe graag ze dat ook wil. Het is beangstigend. Doodeng zelfs.

Nog geen twee minuten geleden vloog de deur van het klaslokaal, waar ze een mentorgesprek hield, zo hard open dat de deurkruk stukken pleisterwerk uit de muur sloeg. Ineens stond Joris Dekkers in het lokaal. Net voor de zomervakantie had hij te horen gekregen dat hij voor de tweede keer was blijven zitten, zodat hij van school af moest. Wat doet hij hier?

Tot nu toe heeft hij nog geen woord gesproken, alleen naar haar gewezen. Met dat enge, zwarte ding.

Naast zich hoort ze Zoë Winters zacht snikken. Het meisje is net dertien: een onzekere brugklasser, met wie ze in een emotioneel gesprek was over pesterijen. Zij hoort hier helemaal niet bij te zijn.

‘Joris...’ Haar stem klinkt te zacht. Ze schraapt haar keel. ‘Joris,’ probeert ze opnieuw, nu overtuigender. ‘Laat Zoë alsjeblieft gaan, zij heeft niets met jou te maken.’

Hij schudt enkel nee, maar zo gemakkelijk geeft ze niet op. Zelfs niet met het enge ding op haar gericht. Is het een echt wapen? Ze heeft geen flauw idee hoe ze dat kan zien. Natuurlijk weet ze dat er jongeren met messen en vuurwapens rondlopen, al doet de school haar uiterste best om dat te bestrijden, maar Joris? Hij was geen studiebol, maar dit heeft ze nooit achter hem gezocht.

Ze probeert Zoë’s gesnik te negeren, houdt haar aandacht op Joris gericht en hoopt vurig dat hij geen gekke dingen gaat doen.

‘Joris, laten we er rustig over praten,’ vervolgt ze zo kalm mogelijk.

Jaren terug, kort nadat er in de Verenigde Staten allerlei schietincidenten op scholen hadden plaatsgevonden, was er op school een training gehouden over hoe te handelen in stresssituaties. Herinnert ze zich daar nog iets van? Kalm blijven en praten, dat weet ze nog. Tijdrekenen in de hoop dat iemand in de gaten heeft dat er iets mis is en hulp haalt. Contact leggen.

‘Laat Zoë vertrekken, dan gaan wij erbij zitten en kun je vertellen wat je van me wilt.’

Zoë snikt nu onophoudelijk. Ze wil het meisje bijna toesnauwen te stoppen met huilen maar ze kan zich nog net inhouden. Het arme ding is doodsbang en wie kan haar dat kwalijk nemen? Zelf is ze er ook allerm minst gerust op, maar ze moet haar hoofd erbij houden.

In een flits ziet ze door de ruit van de klasdeur heen het gezicht van een collega achter Joris opdoemen en weer verdwijnen. Herbert de Vos, leraar Engels. Met wat geluk gaat hij de politie bellen en dan is het de vraag wat Joris gaat doen zodra hij sirenes hoort.

Ze haalt diep adem en legt een hand op Zoë's schouder, waarna ze het meisje kalm richting deur manoeuvreert. Het pistool beweegt mee, maar ze ziet de arm erachter licht trillen. Ook Joris is niet zeker van zichzelf. Maakt hem dat gevaarlijker of juist niet?

‘Laat haar gaan, dat is beter voor ons allemaal.’

Ze is inmiddels bij de deur en houdt haar stem zo rustig mogelijk, al voelt ze haar knieën knikken.

‘Joris?’

Omdat hij niets zegt noch iets doet, steekt ze haar hand uit en pakt de deurklink. Zodra ze deze naar beneden duwt en de deur beweegt, laat ze Zoë los.

‘Ga.’

Ze duwt het meisje naar buiten en sluit de deur achter haar. Ze weerstaat de aandrang zelf ook de gang op te gaan, zich te veel bewust van het wapen in Joris' hand. Langzaam draait ze zich weer naar hem om.

‘Mag ik gaan zitten?’

Ze wijst naar de dichtstbijzijnde stoel, maar wacht niet op antwoord, bang dat haar benen haar geen seconde langer houden. Ze doet haar uiterste best kalm te blijven, maar voelt zich lang niet zo rustig als ze probeert te lijken.

Haar blik glijdt omhoog langs het wapen in de licht trillende hand, via de schouder naar het gezicht van de slungelachtige jongen. Hij mag dan achttien zijn, het is nauwelijks meer dan een kind. Met een revolver. Of een pistool. Ze heeft geen idee wat het verschil is. Iets met hulzen. Het doet er ook niet toe. Hij kan ermee schieten. Haar verwonden. Doden. In een paar seconden gaat er een breed scala aan scenario's door haar heen en ze slikt heftig. Niet doordraaien nu. Kalm blijven, blijven praten.

Ze hoort stemmen op de gang, gevolgd door rennende voetstappen en een paar deuren die dichtklappen. Er is duidelijk alarm geslagen. Er worden klassen ontruimd. Ze kijkt naar Joris' gezicht en ziet zijn ogen van links naar rechts gaan en weer terug. Hij is nerveus. Een zweetdruppel glijdt langs haar slaap en ze kan met moeite de neiging bedwingen hem weg te vegen. Geen zwakte tonen. Blijven praten.

‘Heb je al een nieuwe school gevonden, Joris?’

‘Houd je kop, mens!’

De plotselinge uitbarsting doet haar terugdeinzen. De arm met de revolver beweegt abrupt in haar richting. De bal van angst in haar buik vergroot zich, haar hart slaat veel te snel. *Rustig blijven, diep inademen*. Het is alsof ze plotseling haar moeders stem weer hoort van jaren geleden toen ze met plankenkoorts op het podium stond. Haar moeder had haar een rol bezorgd in een toneelstuk, maar ze had haar zenuwen nooit overwonnen, al had ze

de rol een paar weken volgehouden. Maar dit is geen toneelspel, dit is echt. Levensbedreigend echt.

‘Wat wil je bereiken, Joris? Wat kan ik voor je doen?’

Ze legt haar handen op tafel, de palmen omhoog om duidelijk te maken dat ze niets gaat doen, behalve wachten tot hij antwoordt. Hij schuifelt nerveus heen en weer, de hand met het wapen zakt iets. Geeft hij het op of wordt hij moe? Ze blijft zo rustig mogelijk zitten, probeert op haar adem te letten. Haar gedachten vliegen alle kanten op. Beelden van Johan, haar moeder en haar vader schieten door haar heen. Het is jaren geleden dat ze haar moeder heeft gezien. Is het nu te laat? Als ze hier levend uitkomt, moet ze naar haar toe. Het goedmaken.

‘Je had me moeten laten overgaan,’ barst hij plotseling uit. ‘Nu gaat alles fout. Verkeerd.’

‘Dat had ik graag gedaan, Joris, maar het was niet alleen aan mij. Je stond voor te veel vakken onvoldoende,’ probeert ze uit te leggen. ‘Andere leraars vonden ook dat je niet over kon.’

‘Lul niet!’

De arm met het wapen schiet naar voren. Ze deinst terug, zover ze kan, maar het zwarte gat doemt dreigend voor haar op. Zijn hand verkrampst. Haar adem stokt. Het bloed suist in haar oren. Plotseling hoort ze er vaag sirenes doorheen. Politie. Zijn ze op tijd? Ze is misselijk van angst. Rustig in en uit ademen. Hoe in hemelsnaam?

‘Joris, alsjeblieft.’ Haar stem is schor. Ze kijkt hem smekend aan. ‘Dit wil je niet. Leg alsjeblieft het wapen neer. Je maakt het op deze manier alleen maar erger voor jezelf. Je bent geen misdadiger. Ik weet dat je mij geen kwaad wilt doen. Alsjeblieft...’

Ze kijkt hem aan, ziet onder zijn hoodie zijn ogen schichtig heen en weer gaan. Zijn voorhoofd is bezweet. Hij is bang en boos tegelijk. Een gevaarlijke combinatie.

‘Joris, geef mij dat pistool.’

Ze tilt heel voorzichtig een hand op, houdt haar blik strak op zijn gezicht gericht, maar het lukt haar niet om oogcontact te maken.

‘Als de politie binnenvalt, schieten ze je neer. Wat heb je dan bereikt? Niets... dan beland je in het gunstigste geval in het ziekenhuis en daarna in de gevangenis. Denk aan je moeder.’ Ze herinnert zich plotseling dat zijn moeder met kanker te kampen had, mede een oorzaak van zijn slechte schoolresultaten.

‘Ze is dood!’ Zijn kreet galmt door het lokaal en ze staart hem vertwijfeld aan.

‘Wat erg, Joris, dat vind ik echt heel erg voor je, maar dit zou ze niet willen. Ze wilde het beste voor je. Geef het op, Joris, alsjeblieft,’ smeekt ze.

Verderop in de gang klinken voetstappen en stemmen. Politie? Ze wil er niet aan denken wat er gebeurt als ze Joris zien staan met het wapen op haar gericht.

‘Joris?’

Haar hand is bijna bij het wapen en voor hij iets kan doen, sluit ze haar vingers eromheen. Ze durft nauwelijks te kijken, oefent enkel wat kracht uit. Het wapen gaat langzaam naar beneden. Haar hart bonst zo hard dat Joris het bijna moet horen. Even voelt ze weerstand, maar dan is het alsof er iets breekt in de jongen en hij zakt als een lappenpop op de grond. Ze opent haar hand en het wapen valt op de tafel, maar dat negeert ze. Met een snelle beweging is ze van haar stoel en knielt naast de jongen neer, die als een huilend hoopje ellende op de vloer zit. Tranen van angst en opluchting vermengen zich met de drang de jongen ondanks alles te troosten. En als de deur van het lokaal openvliegt en er zwaarbewapende politiemensen binnenstormen, zit ze met Joris in haar armen naast de tafel.

Hoofdstuk 1

Nadine ligt op haar rug naar Johans ademhaling te luisteren. Binnenin borrelt boosheid. Eerst heeft ze de halve avond zitten wachten tot hij thuis kwam en toen ze vervolgens naar bed was gegaan, kon ze er na een uur uit omdat hij geen sleutel had meegenomen. Ze hebben nauwelijks een woord gewisseld voor ze in bed zijn gestapt. Nog geen vijf minuten later verried zijn ademhaling dat hij in slaap was gevallen, terwijl zij naar het plafond lag te staren.

Met een zucht draait ze zich op haar zij. Door de gordijnen valt het vage schijnsel van de straatlantaarn. In de straat rijdt een auto. Ergens blaft een hond. De wekkerradio geeft 01:24 aan. Geërgerd fronsen ze haar wenkbrauwen. Ze moet om half zeven op met een pittige dag voor de boeg. Rapport-besprekingen.

Een paar jaar geleden leek...